

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Jastrzębski

Protokolant: Adrian Smoliński

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa R. K.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powoda R. K. kwotę 4.005 zł (cztery tysiące pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. odstępuje pod obciążania powoda kosztami procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powoda R. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 116,59 zł (sto szesnaście złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 34,83 zł (trzydzieści cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Dariusz Jastrzębski

Sygn. akt I C 174/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 28 września 2016 r. powód R. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. kwoty 17.635 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 kwietnia 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego doznał licznych obrażeń, a którego sprawcą była osoba posiadająca ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w firmie pozwanego. Wyjaśnił, że do wypadku doszło na skrzyżowaniu ulic (...) w K., gdzie kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo i uderzył w jadącego rowerem powoda. R. K. podał, że w dniu zdarzenia została mu udzielona pierwsza pomoc, a wyniku kolizji doszło do stłuczeń z otarciami skóry i powierzchwnymi ranami okolicy jarzmowej prawej i owłosionej skóry głowy oraz otarć naskórka stawu łokciowego

prawego i podudzi. Dodał, że w dniu 6 maja 2016 r. z uwagi na nieustający ból głowy, szyi oraz kończyn zgłosił się do specjalisty z zakresu ortopedii i rehabilitacji, który stwierdził u niego niejednorodny róg tylny łąkotki przyśrodkowej z nieco upośledzoną ruchomością w badaniu dynamicznym, podejrzenie uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej, zmiany przeciężeniowe przyczepu rzepakowego ścięgna mięśnia czworogłowego, nierówność zarysu chrząstki stawowej w zakresie przedziału przyśrodkowego stawu rzepkowo-udowego, zmiany degeneracyjne chrząstki z asymetrią grubości w obu przedziałach. Powód wskazał, że w chwili zdarzenia miał na sobie ubranie sportowe przystosowane do jazdy rowerem, rower był sprawny, a warunki atmosferyczne były dobre. Wskazał również, że skutki wypadku tj. obrażenia jakich doznał odczuwa do dnia dzisiejszego, jego dotychczasowy rytm życia został zakłócony, a leczenie nie zostało zakończone. R. K. wskazał, że w wyniku wypadku drogowego pojawiły się u niego również zaburzenia lękowo-depresyjne. Wskazał, że z zawodu jest żołnierzem i wymagana od niego jest pełna sprawność fizyczna. Wskazał, że z uwagi na aktualny stan zdrowia fizycznego nie mógł podejść do corocznego sprawdzianu sprawnościowego, a nadto do egzaminów wstępnych do szkoły podoficerskiej. Wyjaśnił, że powyższe wpływa na jego stan psychiczny związany z obawą o dalszą przyszłość zawodową oraz stabilność finansową jego rodziny. Wskazał, że przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 3 tygodni. Powód podkreślił, że na sumę dochodzoną pozwem składa się kwota 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwota 2.635 zł tytułem odszkodowania, na którą składa się kwota 910 zł jako zwrot kosztów wizyt lekarskich, badań i rehabilitacji, 1.050 zł jako zwrot kosztów zastrzyków i 675 zł jako zwrot kosztów zagubionej kamery sportowej. Wskazał również, że pozwany odmówił wypłacenia mu należnego świadczenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 6 października 2016 r. orzeczono zgodnie z roszczeniem pozwu (k. 24).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 3 stycznia 2017 r. (k. 27-42) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego. Przyznał, że nie wypłacił powodowi żadnej kwoty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, bowiem na podstawie przedłożonej dokumentacji nie stwierdzono żadnego uszczerbku na zdrowiu powoda, a jedynie niewielki rozstrój zdrowia fizycznego. Wskazał, że zwyrodnienia występujące u powoda są wynikiem chorób samoistnych a nie skutkiem kolizji z dnia 21 kwietnia 2016 r. Dodał również, że nie każde zdarzenie musi generować szkodę czy to materialną czy niematerialną, zaś żadne kwoty zadośćuczynienia w wysokości 15.000 jest rażąco wygórowane, a roszczenie nieudowodnione w zakresie skutków wypadku i związku przyczynowego. Pozwany zakwestionował również żądanie zwrotu kosztów leczenia, bowiem koszty te nie były celowe i konieczne, a nadto nie wykazano by pozostawały w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 21 kwietnia 2016 r. B. (...) z siedzibą w R. wskazał, że bezpodstawne jest żądanie zwrotu kosztu zgubionej rzeczy postaci kamery sportowej, bowiem brak jest dowodów na okoliczność, że powód ją w ogóle miał w chwili zdarzenia, a nadto, aby szkoda z tego tytułu wynosiła 675 zł. Wskazał również na niezasadność żądania odsetek od dnia 8 sierpnia 2016 r.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 54-55) powód zaprzeczył wszelkim nieprzyznanym twierdzeniom strony pozwanej i podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2016 r. w S. na skrzyżowaniu ulic (...) w K. powód R. K. poruszając się na rowerze został potrącony przez kierującego samochodem osobowym marki V. (...) o nr. rej. (...).

Sprawcą wypadku był kierujący pojazdem, który z uwagi na wymuszenie pierwszeństwa został ukarany mandatem karnym przez Komendę Powiatową Policji w S..

Ukarany w dniu zaistnienia wypadku miał zawartą umowę odpowiedzialności cywilnej z B. (...) z siedzibą w R..

Po wypadku rower powoda, za jego zgodą, został odprowadzony do pobliskiego sklepu.

W chwili zdarzenia powód miał zamontowaną na rowerze kamerę, której brak stwierdził, gdy po wypadku wrócił odebrać rower. Szukał kamery w miejscu zdarzenia, jednakże bezskutecznie. Kamera została zakupiona w dniu 15 grudnia 2015 r. dla powoda przez jego żonę. Cena kamery wyniosła 675 zł.

bezsporne, a nadto dowód:

- zaświadczenie k. 10,
- faktura VAT k. 16,
- zeznania świadka I. K. k. 57-59,
- zeznania powoda k. 59-62.

Na miejsce zdarzenia przybyła karetka pogotowia, która z uwagi na uraz głowy, odcinka szyjnego kręgosłupa, okolicy prawego stawu łokciowego oraz obu podudzi zabrała powoda na (...) w S.. W wyniku wypadku z dnia 21 kwietnia 2016 r. u powoda zaobserwowano stłuczenia z otarciami skóry i powierzchownymi ranami okolicy jarzmowej prawej i owłosionej skóry głowy oraz otarcie naskórka stawu łokciowego prawego i podudzi, które jednak pozostają bez następstw ortopedyczno-neurologicznych. Stawy były palpacyjnie niebolesne, cechowały się pełną ruchomością. Po przeprowadzonych badaniach poszkodowanego wypisano z zaleceniem obserwacji oraz stosowania kołnierza szyjnego.

Po wypadku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 3 tygodni. W tym czasie praktycznie leżał, ruch sprawiał mu duży ból. Nie był w stanie pomagać w domu. Wymagał pomocy żony przy wejściu do wanny. Zażywał ketonal i ogólnodostępne środki przeciwbólowe.

Z powodu dolegliwości bólowych stawów kolanowych w dniu 6 maja 2016 r. w Centrum (...) przeprowadzono diagnostykę i rozpoznano: uszkodzenie zwyrodnieniowe łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego i lewego, chondromalacje II przedziału przyśrodkowego stawu rzepkowo - udowego i stawu kolanowego, uszkodzenie zwyrodnieniowe rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej, chondromalacje II/III stopnia przyśrodkowego stawu kolanowego lewego oraz zmiany degeneracyjne chrząstki stawowej obu stawów kolanowych.

R. K. jest żołnierzem zawodowym w Jednostce Wojskowej w S., stara się o przyjęcie do szkoły podoficerskiej, jest osobą aktywną fizycznie, do pracy codziennie dojeżdżał rowerem. Od czasu wypadku do pracy dojeżdża samochodem. Wskutek zdarzenia pojawiły się u niego obawy o swoją przyszłość, bał się, że straci pracę, a jego sytuacja rodzinna się pogorszy.

dowód:

- karta informacyjna k. 11,
- historia choroby k. 13-14,
- zeznania świadka I. K. k. 57-59,
- zeznania powoda k. 59-62.

Po wypadku dolegliwości u powoda o znacznym nasileniu występowały przez okres 3 tygodni, a miernego stopnia przez kilka miesięcy. Stłuczenia stawów kolanowych i łokcia prawego spowodowały konieczność 3 tygodniowego zwolnienia z pracy oraz wyłączenia z wszelkich prac przez ten okres. Obecnie nie stwierdza się upośledzenia funkcji narządu ruchu, odchyżeń w stanie neurologicznym, kręgosłup cechuje się pełną ruchomością, brak jest objawów zespołu bólowego i podrażnienia korzeni nerwowych, stawy kończyn górnych i dolnych o pełnej ruchomości, kończyny bez zaników mięśniowych.

Badania USG stawów kolanowych wykonane w Centrum (...) w dniu

6 maja 2016 r. wykazały u powoda zmiany zwyrodnieniowe w obu stawach kolanowych, zastarzałe uszkodzenia łąkotek, zmiany degeneracyjne chrząstki stawowej, które powstały przed wypadkiem. Zastarzałe uszkodzenie więzadła pobocznego przyśrodkowego ((...)) kolana lewego powstało przed wypadkiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. Zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych są schorzeniami samoistnymi. U powoda nie zaobserwowano cech cerebrastenii pourazowej i cech encefalopatii mózgowej; bóle i zawroty głowy nie zostały zweryfikowane diagnostycznie, klinicznie i ambulatoryjnie. Dolegliwości bólowe występujące od czerwca 2016 r., dotyczyły stawów kolanowych i były spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi łąkotek i objawami chondromalacji chrząstki stawowej.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska k.75-85 ,
- uzupełniająca opinia sądowo- lekarska k. 108-109.

Jako pozostające w związku z wypadkiem drogowym było leczenie w zakresie wykonania RTG kręgosłupa i stawów kolanowych w dniu 6 maja 2016 r. (paragon fiskalny na kwotę 80 zł) oraz przeprowadzenie konsultacji ortopedycznej w dniu 5 maja 2016 r. (paragon fiskalny na kwotę 150 zł) oraz w dniu 10 maja 2016 r. (paragon fiskalny na kwotę 100 zł).

dowód:

- opinia sądowo- lekarska k.75-85 ,
- uzupełniająca opinia sądowo- lekarska k. 108-109.

Pismem z dnia 8 lipca 2016 r. R. K. wezwał B. (...) z siedzibą w R. Spółka (...) Oddział w Polsce do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 21 kwietnia 2016 r.

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. jako pełnomocnik ds. likwidacji szkód (...) Company SE spółka europejska Oddział w Polsce odmówił wypłaty świadczenia.

bezsporne, a nadto dowód:

- zgłoszenie do szkody wraz z wezwaniem k. 18-20,
- decyzja k. 21-22,
- dokumentacja na płycie CD k. 42

R. K. w związku z wypadkiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. otrzymał świadczenie w wysokości 4.860 zł z tytułu wypadku na podstawie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową /bezsporne/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała, iż doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył powód, ani tego, że pojazd, który prowadzony przez sprawcę wypadku posiadał aktualne w dniu 21 kwietnia 2016 r. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany kwestionował zaś w całości żądanie co do wysokości, zarówno w zakresie kwoty dochodzonego odszkodowania w związku z leczeniem oraz utratą kamery sportowej, a także w zakresie kwoty dochodzonego zadośćuczynienia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez stronę dokumentów, w tym dokumentacji medycznej, zeznań powoda i świadka I. K.. Zeznania powoda oraz świadka sąd uznał za wiarygodne, w zakresie, w jakim korespondowały one ze zgromadzonym w sprawie materiałem z dokumentów oraz z opinią biegłych sądowych. Podstawowe znaczenie dla oceny skutków zdrowotnych powstałych u powoda, jak też wysokości poniesionych w związku z tym zdarzeniem kosztów miały jednak opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii H. M. i neurologii B. M..

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest przepis art. 436§2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Podstawę odpowiedzialności sprawcy wypadku stanowi art. 436

§ 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., przy czym objęty był on ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zauważyć należy, że przesłanką powstania po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, stosownie do treści powołanego wyżej art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jest odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę.

Roszczenie powoda w zakresie zadośćuczynienia oparte zostało o treść art. 444 § 1 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast w myśl drugiego uregulowania, w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przesłankami odpowiedzialności cywilnej za krzywdę są krzywda i jej rozmiar, zdarzenie ją wywołujące oraz związek przyczynowy między krzywdą a tym zdarzeniem. Należy zaznaczyć, że szkoda majątkowa sprowadza się do bezpośredniego uszczerbku w majątku poszkodowanego czynem niedozwolonym. Przy tym szkoda na osobie obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (krzywdy). Zadośćuczynienie jest szczególną formą rekompensaty za szkodę o charakterze niemajątkowym (krzywdę) jakiej doznała osoba poszkodowana wskutek bezprawnego i zawinionego przez sprawcę działania, skutkującego uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawał rozmiar krzywdy, doznanej przez powoda wskutek zaistniałego zdarzenia, a co za tym idzie wysokość należnego mu

z tego tytułu zadośćuczynienia za ból i cierpienie o charakterze fizycznym i psychicznym, jakie wiązały się zarówno z wypadkiem, jak i z procesem i kosztem leczenia oraz skutkami wywołanymi w zakresie stanu jego zdrowia, a nadto zasadność żądania kosztu zgubionej kamery sportowej.

W pierwszej kolejności należało, zatem dokonać ustaleń, co do skutków dla zdrowia powoda związanych z przedmiotowym wypadkiem. W tym zakresie sąd – jak już wyżej wskazano – posiłkował się przede wszystkim opinią biegłych sądowych. Opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii zakwestionowana została jedynie przez stronę powodową w zakresie uznania przez nich niektórych tylko kosztów leczenia za pozostające w związku z wypadkiem, niewyczerpującego odniesienia się do kwestii wpływu wypadku na funkcjonowanie w życiu codziennym oraz niewyjaśnienia czy doznane urazy pogłębiły schodzenia już występujące u powoda. W ocenie sądu wątpliwości strony powodowej związane z pierwotną opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii zostały skutecznie usunięte w opinii uzupełniającej. Dostrzec w tym miejscu należało, że biegli sądowi w swojej uzupełniającej opinii w należyty sposób uargumentowali swoje stanowisko w odniesieniu do zarzutów powoda i wskazali, które koszty leczenia pozostają w związku z kolizją drogową i dlaczego, wskazali, że dolegliwości bólowe po stłuczeniach przez ok. 3-4 tygodnie ograniczały aktywność powoda w życiu codziennym oraz że od czerwca 2016 r., występujące dolegliwości bólowe dotyczyły stawów kolanowych i były spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi łąkotec i objawami chonodromalacji chrząstki stawowej. Odnotować przy tym należy, iż żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do końcowej treści opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, akceptując tym samym zawarte w niej wnioski.

Sąd uznał ww. opinie jako przekonujące. W ocenie sądu opinie biegłych stanowiły miarodajną podstawę ustaleń faktycznych dotyczących stanu zdrowia powoda. Wydane zostały na podstawie badań powoda i zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji medycznej. Żadna ze stron nie podważała autentyczności tej dokumentacji. W treści opinii pisemnych biegli zawarli zaś logiczne twierdzenia, szczegółowo je uzasadniając i wywodząc na tej podstawie logiczne wnioski.

W tym stanie rzeczy oceny przedstawione przez biegłych sąd ocenił jako wyczerpujące i spójne. Zostały one sformułowane przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym.

Dokonując ustalenia zakresu krzywdy, sąd miał na okoliczności wypadku i podmiotowe uwarunkowania dotyczące powoda (w tym dotychczasowy stan zdrowia, tryb życia, wiek, jego ówczesną sytuację rodzinną i zawodową), długość okresu rekonwalescencji. Powód domagał się kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, która w jego ocenie złagodzić miała doznany w wyniku wypadku drogowego ból i cierpienie. Biorąc pod uwagę zakres doznanych obrażeń należało dojść do przekonania, że zdarzenie z dnia 21 kwietnia 2014 r. wywołało u powoda cierpienia, przy czym ich rodzaj i zakres uzasadniał przekonanie, że rozmiar krzywdy doznanej w wyniku cierpień wywołanych wypadkiem nie uzasadnia przyznania żądanej kwoty zadośćuczynienia. Podkreślić bowiem należy, iż obrażenia powoda miały charakter powierzchownych, dolegliwości bólowe po stłuczeniach utrzymywały się do 3-4 tygodni po urazie i w tym okresie ograniczały aktywność powoda w życiu codziennym. Biegli wskazali, iż dolegliwości bólowe powoda mające miejsce od czerwca 2016 r. związane były już z chorobami samoistnymi stawów kolanowych. Brak było danych co do urazu stawów kolanowych podczas wypadku, bezpośrednio po urazie podczas badania w szpitalu, nie stwierdzono upośledzenia funkcji stawów. Biegli podkreślili, iż zmiany zwyrodnieniowe powstają powoli przez wiele miesięcy a nawet lat. Predyspozycję do ich wystąpienia stanowiła jazda na rowerze na długich odcinkach. Biegli wykluczyli także zmiany chorobowe w zakresie kręgosłupa w odcinku lędźwiowym jako związane z przebyciem w dniu 21 kwietnia 2016 r. wypadkiem. Aktualne ograniczenie aktywności fizycznej powoda wynika ze zmian samoistnych, niewiązanych ze skutkami wypadku. Dysfunkcje te nie mogły zatem wpływać na zakres przyznanego powodowi zadośćuczynienia. Uzupełniająco sąd wziął także pod uwagę pozostały u powoda stres związany z uczestnictwem w ruchu drogowym. W dalszym rzędzie sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż R. K. w związku z wypadkiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. otrzymał świadczenie w wysokości 4.860 zł z tytułu wypadku na podstawie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004 r., sygn. II CK 376/02 wypłata kwoty jednorazowego odszkodowania podlega uwzględnieniu przy określaniu

wysokości należnego osobie uprawnionej zadośćuczynienia, bowiem świadczenie z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń komunikacyjnych przysługują niezależnie od jednorazowych świadczeń należnych z tytułu wypadków przy pracy, ale wysokość świadczenia z ubezpieczenia społecznego może być uwzględniana jako okoliczność mająca znaczenie dla określenia wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Należy zaakceptować wyrażony wyżej pogląd Sądu Najwyższego, jednak uwzględnienie tej okoliczności nie polega bynajmniej na matematycznym odjęciu wypłaconej kwoty od ustalonej sumy zadośćuczynienia, ale na braniu pod uwagę tej okoliczności jako zdarzenia przemawiającego za stosownym obniżeniem należnego zadośćuczynienia.

Przy uwzględnieniu kwoty wypłaconego już powodowi świadczenia, sąd z uwagi na powyższe przyznał powodowi kwotę zadośćuczynienia w wysokości 3.000 zł. Zdaniem Sądu zasądzenie tej kwoty na rzecz powoda jest wystarczające i zadośćuczyni doznanej przez niego skutek wypadku krzywdzie. W pozostałej części żądanie zostało oddalone, bowiem żądana kwota zadośćuczynienia określona na kwotę 15.000 zł jest wygórowana i jako taka nie mogła zostać zasądzona na rzecz powoda.

Niewątpliwie odpowiedzialność za szkodę na osobie obejmuje również wyniki z tego tytułu uszczerbki majątkowe. Stanowi o tym art. 444 § 1 k.c. Dyspozycja tego przepisu obejmuje wszystkie wydatki, pozostające w związku z zdarzeniem będącym podstawą odpowiedzialności.

W szczególności można tu wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty zakupu leków), specjalnego odżywiania, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dn. 16.01.1981 r., I CR 455/80, OSPiKA 1981, poz. 223), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 04.10.1973 r., II CR 365/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 147), koszty zabiegów rehabilitacyjnych, przygotowania do innego zawodu. Przepis ten stanowi jednak wyłącznie uszczegółowienie ogólnej reguły odpowiedzialności odszkodowawczej zawartej w art. 415 k.c. Szkada majątkowa zarówno związana z uszkodzeniem ciała jak i każda inna, powstaje wyłącznie wówczas, kiedy poszkodowany doznaje określonego uszczerbku w sferze majątkowej. Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. szkoda polega albo na stracie, którą poniósł poszkodowany, albo na pozbawieniu korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkada obejmuje zatem różnicę między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego, a tym stanem jaki zaistniałby gdyby nie wystąpiło zdarzenie stanowiące przyczynę szkody.

Rozstrzygając żądanie powoda co do zasądzenia kwoty 2.635 zł sąd wskazuje co następuje. Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 910 zł tytułem zwrotu kosztów wizyt lekarskich, badań i rehabilitacji, kwoty 1.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastrzyków, kwoty 675 zł tytułem zwrotu kosztów utraconej kamery sportowej. Sąd na podstawie całokształtu zebranego sprawie, a w szczególności w opinii biegłych sądowych, doszedł do przekonania, że do kosztów pozostających w związku z wypadkiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. należały koszty wydatkowane na badanie RTG kręgosłupa i stawów kolanowych w dniu 6 maja 2016 r. (paragon fiskalny na kwotę 80 zł) oraz przeprowadzenie konsultacji ortopedycznej w dniu 5 maja 2016 r. oraz w dniu 10 maja 2016 r. (paragon fiskalny na kwotę 150 zł i 100 zł). Pozostałe wydatki powoda w zakresie konsultacji ortopedycznych, usług rehabilitacyjnych oraz kosztów podania leków pozostawały bez związku z wypadkiem, a dotyczyły ujawnionych równolegle zmian chorobowych samoistnych w zakresie stawów kolanowych powoda. Z uwagi na powyższe za zasadne sąd uznał zasądzenie na rzecz powoda kwoty 330 zł z tego tytułu.

W zakresie żądania zwrotu kwoty 675 zł tytułem utraconej kamery sportowej sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. K. i powoda R. K. co do faktu zakupu tego przedmiotu I. K. dla powoda, oraz użytkowania kamery przez powoda podczas jazdy rowerem, w tym zwłaszcza w dniu wypadku. Sąd uznał, że utrata przez powoda kamery ma związek z ruchem pojazdu, to wprawdzie trzeba przyznać, że nie ma bezpośredniego związku przyczynowego między tymi elementami, ale w orzecznictwie i literaturze przedmiotu ugruntowany jest pogląd, że art. 361 k.c. obejmuje też współprzyczynowość i związek pośredni (por. wyrok SN z 6 kwietnia 2011 r., I CSK 459/10, LEX nr 821062; wyrok SN z 17 lutego 2011 r., III CSK 136/10, LEX nr 1102862; wyrok SA w Warszawie z 28 lipca 2011 r., I ACa 1159/09, LEX nr 1120059). W tym ujęciu, o ile szkoda w postaci utraty kamery nie jest bezpośrednim następstwem ruchu pojazdu mechanicznego, który potrafił powoda, to jednak między tymi zdarzeniami niewątpliwie istnieje związek przyczynowy

pośredni i wieloczłonowy. Między przyczyną sprawczą a szkodą zaistniało bowiem inne nieznanie zdarzenie w ramach łańcucha przyczynowo skutkowego, przy czym bez pierwszego elementu w postaci ruchu pojazdu mechanicznego do szkody w postaci utraty rzeczy, objętej obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w ogóle by nie doszło. Pozwany nie powołał żadnej okoliczności, która wskazywałaby, że pomiędzy poszczególnymi ogniwami łańcucha zdarzeń nie zachodzi tego rodzaju powiązanie. Sąd uznał przy tym, iż powodowi należy jest zwrot ceny zakupu kamery, albowiem był to stosunkowo nowy sprzęt, zakupiony bowiem niecałe sześć miesięcy przed wypadkiem.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić bowiem brak jest związku przyczynowego wydatków wskazanych przez powoda z zaistniałym wypadkiem. Okoliczność ta zakwestionowana została przez pozwanego już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaś powód pomimo takiego stanowiska nie wywiódł żadnych dowodów celem poparcia swoich twierdzeń.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek znajdowało podstawę w treści art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Orzekając

w powyższym zakresie sąd miał na względzie unormowanie art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Należy przy tym wskazać, iż możliwość przyznania przez Sąd zadośćuczynienia nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Pomimo pewnej swobody ocen sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratywny.

W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c. powinny się należeć od tego właśnie terminu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11, Lex nr 1129170, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r. II CSK 257/09, Lex nr 551104). Skoro zadośćuczynienie jest roszczeniem bezterminowym (art. 455 k.c.), z modyfikacją dotyczącą roszczeń tego rodzaju kierowanych do ubezpieczyciela (art. 817 k.c. i art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych), to na podstawie tych przepisów należy określać termin popadnięcia ubezpieczyciela w opóźnienie, co powoduje konsekwencje wynikające z art. 481

§ 1 k.c. W niniejszej sprawie pozwany miał możliwość oceny stanu zdrowia powoda w terminie określonym przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, wobec czego roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie wskazanego terminu. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 8 lipca 2016 r., w związku z czym żądanie powoda o zasądzenie odsetek od dnia 8 sierpnia 2016 r. podlegało uwzględnieniu w całości.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 4.005 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty o czym orzeczono w pkt I sentencji. W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym orzeczono jak w pkt II sentencji.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.635 zł, a sąd uwzględnił żądanie pozwu do kwoty 4.005 zł, w związku z czym powód wygrał sprawę w 23 %. W niniejszym postępowaniu powód jako osoba poszkodowana domagał się naprawienia szkody za skutki zdarzenia drogowego, zatem mimo, iż przegrał sprawę w 77 %, sąd zgodnie z art. 102 k.p.c. w myśl, którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, postanowił odstąpić od obciążania go kosztami procesu. Należy wskazać, że kwota rozstrzygnięcia o kosztach procesu na zasadach ogólnych należnych pozwanemu byłaby zbliżona do kwoty zasądzonej powodowi w sentencji wyroku, a sytuacja taka godziłaby w poczucie sprawiedliwości i niweczyłaby zasadnicze rozstrzygnięcie w sprawie. Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt III wyroku.

W rozpoznawanej sprawie uiszczona przez strony zaliczka na poczet kosztów opinii biegłego w wysokości 1.400 zł okazała się niewystarczająca, albowiem koszt opinii ostatecznie wyniósł 1.551,42 zł . W konsekwencji sąd w punkcie IV i V wyroku, działając na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przy uwzględnieniu wyniku procesu, nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od powoda kwotę 116,59 zł jako przegrywającego w 77% i od pozwanego kwotę 34,83 zł jako przegrywającego w 23% tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Z uwagi na powyższe orzeczono jak pkt V w sentencji.

SSR Dariusz Jastrzębski

Sygn. akt I C 174/17 16 sierpnia 2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. akta z pismem lub za 21 dni.

SSR Dariusz Jastrzębski